

HILDING VILDING

FIXELI-FIX-ÄVENTYRET OCH SILVERPENGEN

STEFAN WAHLBERG & TINTIN TIMÉN

NU ÄR DET SÅ HÄR:

Hilding Vilding är liten som en handflata. Och vet du... Det kan vara ganska knepigt när världen är super-jätte-stor. Titta bara här: Vattenpölar blir stora som sjöar. Trottoarkanterna blir höga som hus och... Se upp Hilding!

Puh – tänk om människor kunde se efter var de sätter sina klafsiga stövlar.

”Men livet är ändå rabarber”, ropar Hilding Vilding genom ösregnet.

För även om världen är super-jätte-stor när man är liten som en handflata så blir livet desto skojsigare. Hilding Vilding är nämligen minior-spion.

”Och då är det riktigt latjo-lajbans att vara så här super-pytte-liten”, säger Hilding Vilding.

Han kan ju gömma sig nästan överallt. Och spionera på de stora människorna utan att bli avslöjad. Bättre kan det ju inte bli. För du kan väl alla minior-spioners hemliga ordspråk?

”Klart som korvspad att jag kan”, säger Hilding Vilding stolt:

”ATT SE MEN INTE SYNAS”

© Stefan Wahlberg, Tintin Timén och Narkoswebben 2021

® Hilding Vilding är ett registrerat varumärke som ägs av Stefan Wahlberg och Tintin Timén

All kopiering och användande av materialet i denna bok är förbjudet utan upphovsmännens medgivande

Text: Stefan Wahlberg

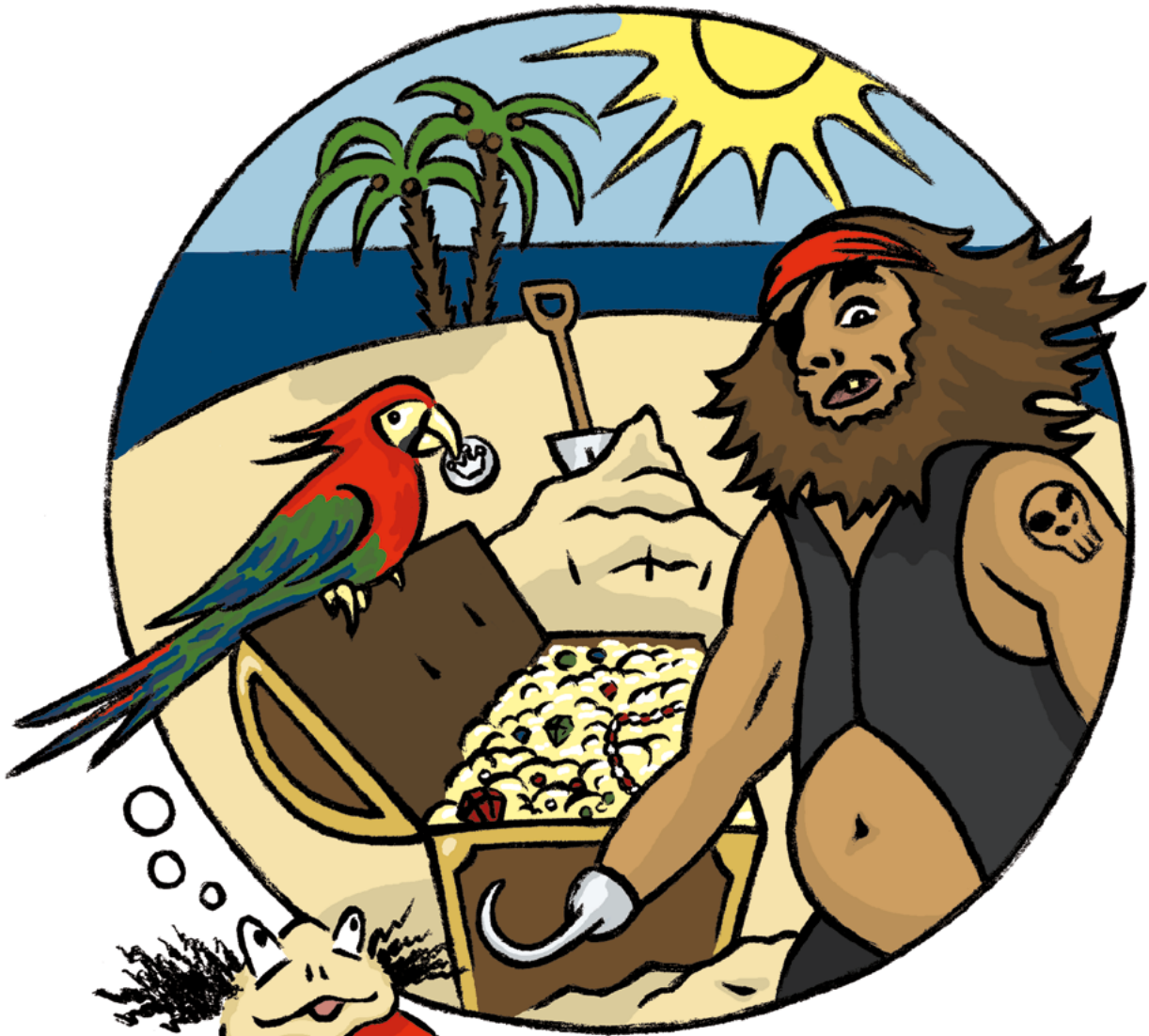
Illustrationer och formgivning: Tintin Timén / www.tintin.se

DEN FÖRSVUNNA SILVERPENGEN

Den här dagen fick Hilding Vilding ett nytt spännande uppdrag. Det var hans kompis Maja-Fina-Stina som bad honom om hjälp. Hon hade fått en jättefin silverpeng av sin morfar och nu var den spårlöst försvunnen.

”Va, puts-väck bara ... Är det någon som har tjuvat din silverpeng?”, frågade Hilding Vilding och kände att någonting mysco var på gång.

Allra längst inne i Hilding Vildings mage så började det knorra och väsnas och bubbla. Det brukar det göra i Hilding Vildings mage när någonting är mysigt. Det känns ungefär som en massa pruttar som vill ut. Ungefär som ett hemligt tecken. Och då vet Hilding Vilding att det är hans skyldighet att reda ut mysteriet. Det måste nämligen alla minior-spioner göra.

Maja-Fina-Stina nickade tyst. Ja, någon måste ha tjuvat hennes silverpeng.

”Men det är en hemlis”, viskade Maja-Fina-Stina i Hilding Vildings öra.

”Silverpengen kommer från en hemlig skatt. Och den ligger nedgrävd i ett annat land jättelångt borta.”

Det hade Maja-Fina-Stinas morfar berättat när hon fick silverpengen.

”Och morfar vet... för han har varit överallt på hela jordklotet”, sa Maja-Fina-Stina stolt. Men plötsligt såg hon olycklig ut igen. ”Tror du att vi kan hitta min silverpeng?”

”Jax-flax-öronvax! Klart vi kan”, sa Hilding Vilding. ”Vi får leta i Grönsakslandet.”

”I morfars grönsaksland?”, frågade Maja-Fina-Stina häpet.

”Nix-pix-hallonmix”, svarade Hilding Vilding. ”I Grönsakslandet där alla tomtenissar bor. Och då måste vi åka ut på ett hemligt fixeli-fix-äventyr.”

Hilding Vilding kände att pruttarna i magen blev fler och fler. En hade till och med hamnat på sniskan i hans rumpa.

”Himmel och pannkaka så spännande. Ett riktigt fixeli-fix-äventyr!”, sa Maja-Fina-Stina.

Hon visste inte riktigt vad ett fixeli-fix-äventyr var för någonting. Men det måste vara någonting spännande. Det förstod hon eftersom Hilding Vilding redan hade klämt fram en av sina pruttar. Och då brukade det ju bli spännande.

Med nu var det dags att gå och lägga sig.

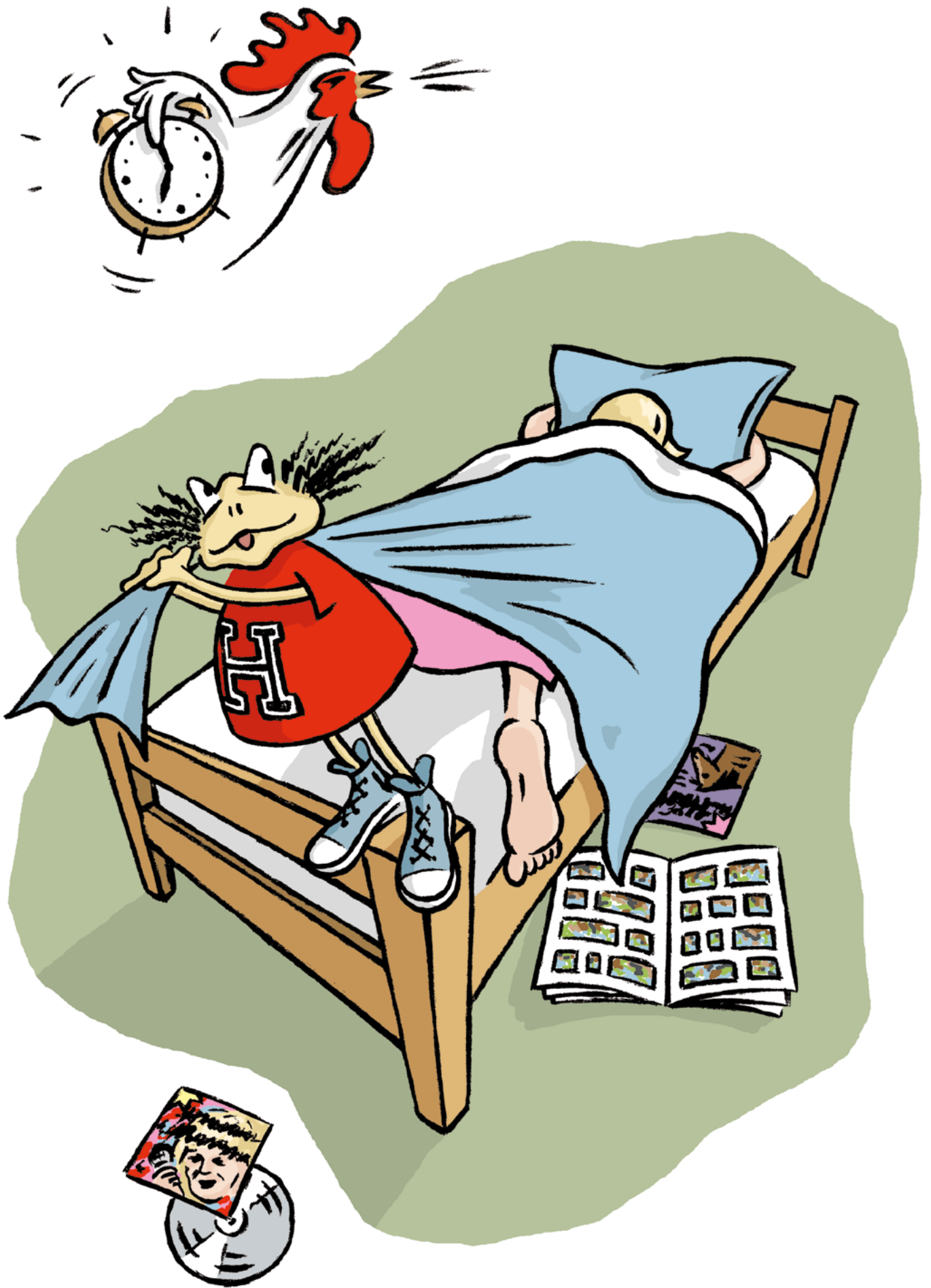
När Maja-Fina-Stina låg i sin säng tänkte hon på Hilding Vildings pruttiga mage. Hon fnissade för sig själv. Hur var det nu han brukade säga?

”Det är för att det är så super-jätte-spännande!” Maja-Fina-Stina viskade orden för sig själv och fnissade igen. Hon tjuvtittade på Hilding Vilding som redan snarkade djupt i sin hängmatta.

Åh, vad glad hon var för att hon hade Hilding Vilding som kompis. Och i morgon skulle de åka på fixeli-fix-äventyr tillsammans.

MOT GRÖNSAKSLANDET!

”Uppe med tuppen och full fart till Grönsakslandet”, hojtade Hilding Vilding.

Den morgonen åt Maja-Fina-Stina ingen frukost.

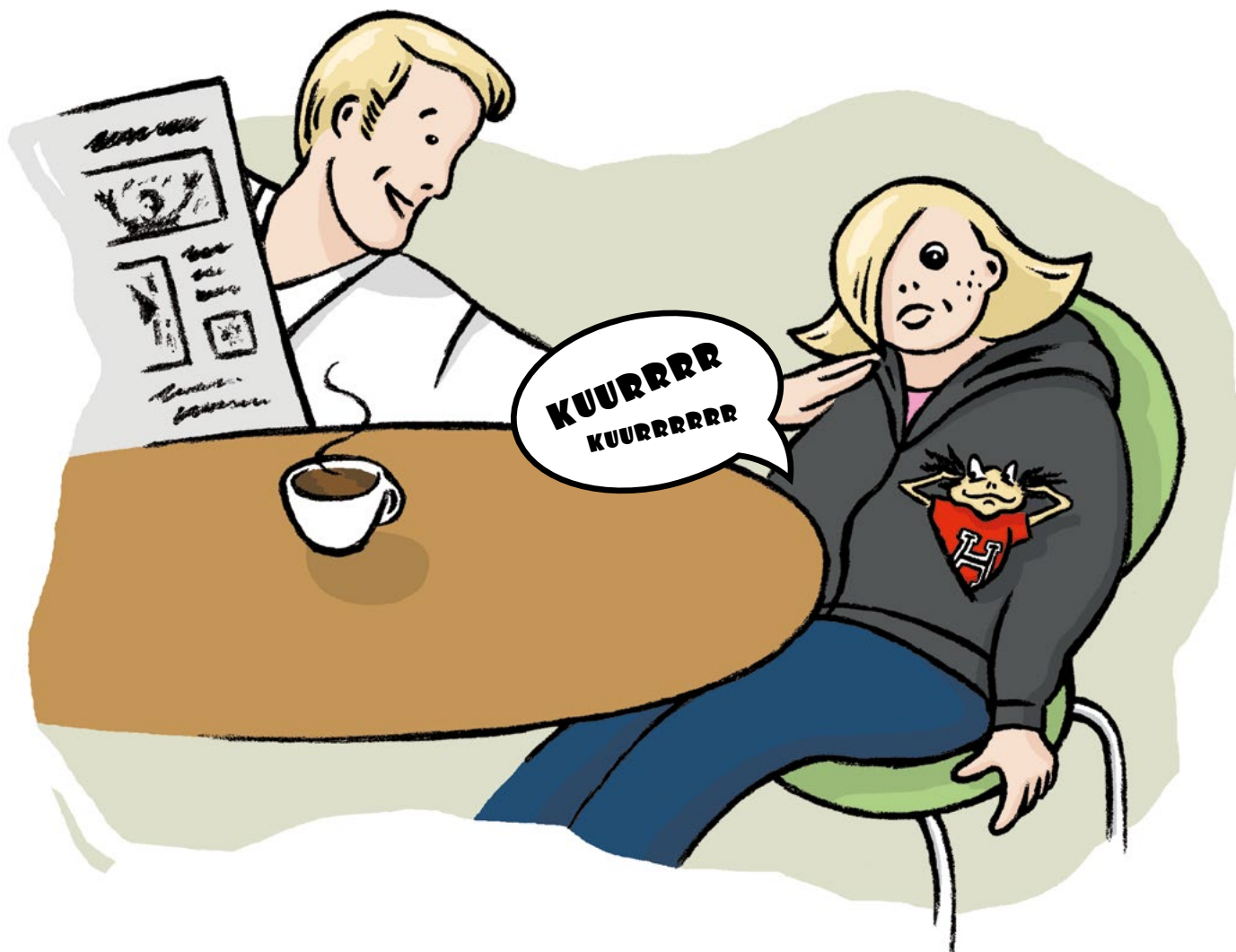
”När man ska ut på fixeli-fix-äventyr så måste man ha gott om plats i magen”, sa Hilding Vilding. Han hade nämligen varit med på flera fixeli-fix-äventyr tidigare. Och det var han lite mallig över. ”Ingen mat före ett fixeli-fix-äventyr!”

Hilding Vilding tänkte på alla pruttar som skulle få plats där i magen. Fast han var lite osäker ... Var det verkligen därför man inte fick äta före ett fixeli-fix-äventyr? Han försökte komma ihåg vad syster Benita Maräng och doktor Luffi hade sagt. De brukade ju veta allt ... men strunt samma! Huvudsaken var att Maja-Fina-Stina inte åt någonting.

”Det är super-bus-enkelt”, sa Hilding Vilding. ”På fixeli-fix-äventyr måste man vara lätt som en plätt för att kunna flyga i rymdraketten.”

Maja-Fina-Stina tittade på honom med stora ögon.

Trots att hon inte fick äta någonting så satt hon med vid matbordet när hennes pappa åt frukost. Hilding Vilding gömde sig i hennes ficka. Han var ju trots allt minior-spion på hemligt uppdrag.

”Du är väl inte orolig? Du ska se att allting kommer att gå jättebra”, sa Maja-Fina-Stinas pappa. ”Du kommer att få din silverpeng tillbaka.”

Va!!! Hur kunde Maja-Fina-Stinas pappa veta att hon skulle ut på ett fixeli-fix-äventyr? Det var ju super-jätte-hemligt! Hade någon skvallrat? Syster Benita Maräng eller doktor Luffi? Eller kanske någon av alla de andra tomtenissarna i Grönsakslandet?

Det var ju mysko. Men så kom Hilding Vilding ihåg: Maja-Fina-Stinas pappa hade ju lovat att köra henne till Grönsakslandet. Han visste inte vad Maja-Fina-Stina skulle göra där och han hade ingen aning om att Hilding Vilding skulle följa med.

Men nu var det hög tid att sticka. Grönsakslandet väntade!

Maja-Fina-Stina var på gott humor. Lite småläbbigt tyckte hon allt att det var. Men det brukar det ju vara när man ska göra någonting helt nytt. Eller hur?

”Asch!”, sa Hilding Vilding och tog Maja-Fina-Stinas hand i sin. ”Lyssna bara på vad syster Benita Maräng och doktor Luffi säger. Då kommer vi att hitta din silverpeng.”

”Tummis?”, frågade Maja-Fina-Stina.

”Tummis-trummis-super-mycket-lovis”, svarade Hilding Vilding. ”Det tummar vi på!”

BLAND TOMTENISSAR OCH VUXENTRAMS

Grönsakslandet låg innanför murarna till en jättestor borg. Ovanför dörren vajade en flagga med ett rött kors på.

”Det hemliga tecknet”, viskade Hilding Vilding i Maja-Fina-Stinas öra.
”Så fort du ser det röda korset så vet du att alla tomtenissar i Grönsakslandet är dina kompisar.”

Och så var det verkligen! De gröna tomtenissarna fanns överallt och hade jättestora mössor på sig. Alla hade snälla ögon och skrattade så att mun-giporna nästan försvann bakom deras spetsiga öron. De dansade ringdans och marscherade på led, de arbetade och gnodde. Maja-Fina-Stina försökte räkna alla tomtenissarna men det var omöjligt.

”De är super-jätte-många. Och alla är dina kompisar”, sa Hilding Vilding.

Maja-Fina-Stinas pappa hade fått följa med hela vägen in till Grönsakslandet. Fast han verkade inte förstå var han var någonstans. Nej, han stod och pratade med de gröna tomtenissarna som om de hade varit helt vanliga människor.

”Vuxentrams”, sa Hilding Vilding. ”Tramseli-trams helt enkelt!”

En av tomtenissarna blinkade med ena ögat mot Maja-Fina-Stina. Och då förstod Maja-Fina-Stina precis vad Hilding Vilding menade. Tomtenissen låtsades bara vara människa – så att det inte skulle bli så knepigt för Maja-Fina-Stinas pappa att förstå.

”Annars blir det ju hel-super-snurran i skallen på alla pappor och mammor”, sa Hilding Vilding.

MED TROLLSALVA I RYMDRAKETEN

Tomtenissen som hade lekt människa med Maja-Fina-Stinas pappa var sjuksköterska och hette syster Benita Maräng. Nu log hon brett mot Maja-Fina-Stina.

”När fyller du år?”, frågade syster Benita Maräng.

”Eh... jag har redan fyllt år”, svarade Maja-Fina-Stina.

Men det spelade ingen roll. Maja-Fina-Stina fick ändå ett alldeles eget armband av syster Benita Maräng. På armbandet stod både hennes namn och hennes födelsedag.

”Superballt! Nu vet alla att du är en riktig minior-spion”, sa Hilding Vilding och visade stolt upp sitt eget armband.

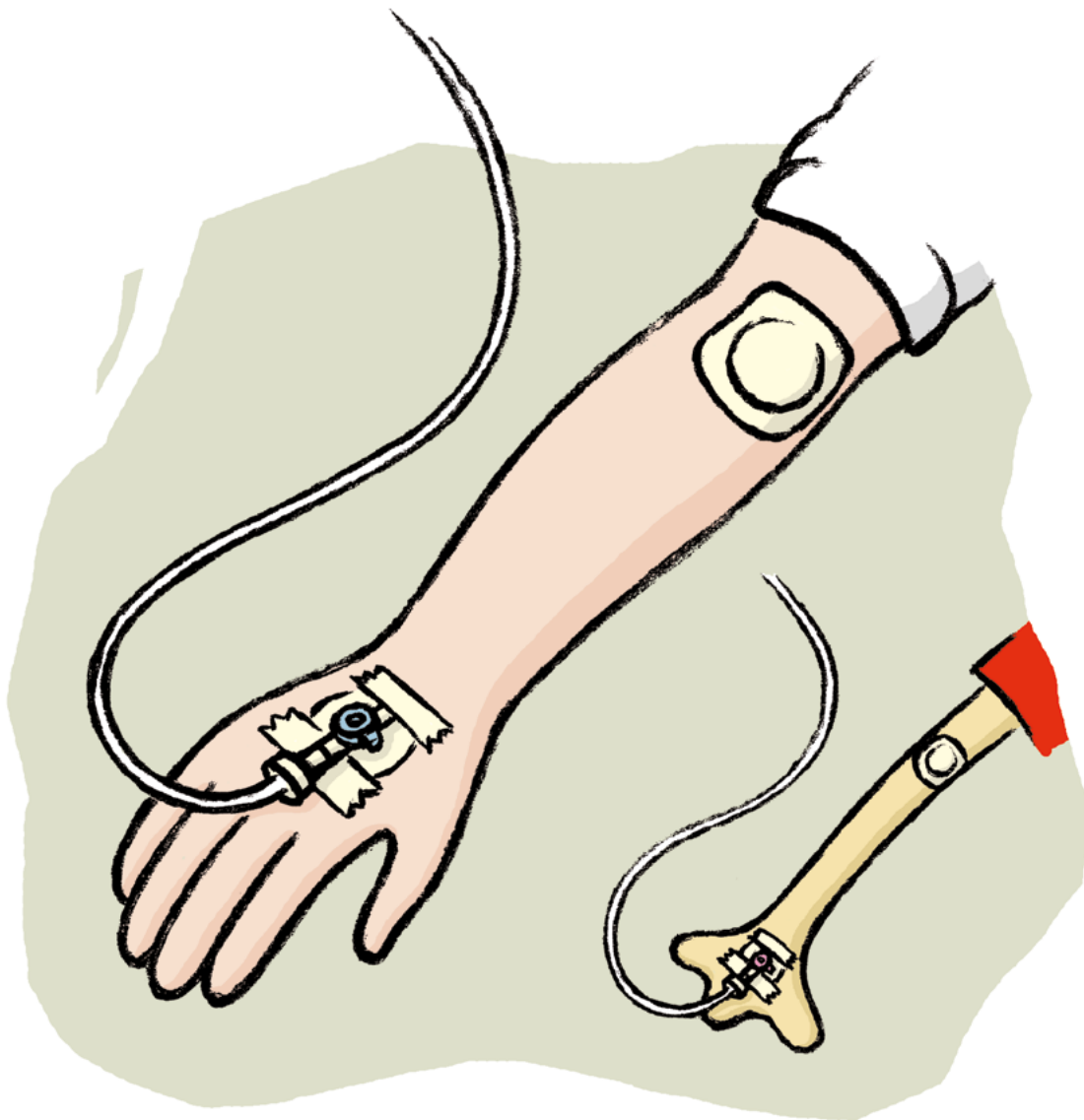
Syster Benita Maräng plockade fram ännu mer presenter från sin gröna tomtenisserock. Den här gången var det ett plåster som hon satte på Maja-Fina-Stinas hand.

”Ha! Ett eget fixeli-fix-plåster med trollerisalva. Kanonskönt, om du vill höra min mening ... Super-jätte-skönt”, sa Hilding Vilding och fick ett eget fixeli-fix-plåster i sitt armveck.

En stund senare kom syster Benita Maräng tillbaka. Hon hade med sig två små slangar och Hilding Vilding sträckte vant fram sin hand. Syster Benita Maräng tog bort hans plåster och satte dit den lilla slangen där plåstret hade suttit.

”Ett stickeli-stick bara”, sa syster Benita Maräng och gjorde samma sak på Maja-Fina-Stina.

”Super-fixeli-fixet får vi genom slangen i rymdraketen. Ungefär som raketbränsle”, sa Hilding Vilding.

Och just som han hade sagt det kom ännu en tomtensse in i rummet.

”Tjenixen-pixen doktor Luffi”, sa Hilding Vilding.

Doktor Luffi log brett. Han tittade sig misstänksamt omkring.

”Doktorn kan va’ lugn... Bara äkta minior-spioner här”, sa Hilding Vilding.

Doktor Luffi plockade snabbt fram en jättestor penna. Han tittade sig omkring ännu en gång till. Och innan Maja-Fina-Stina ens hade hunnit blinka så hade han ritat ett rött kors på hennes mage.

”Ha! Det hemliga tecknet”, sa Hilding Vilding och visade sitt eget röda kors under tröjan. ”Nu är det klappat och klart. Dags för fixeli-fix-äventyr helt enkelt!”

I nästa sekund fick Maja-Fina-Stina och Hilding Vilding hoppa över i sin rymdraket. Den var smal och ganska trång. Men mysig! För säkerhets skull höll Maja-Fina-Stina Hilding Vilding i handen.

”Dags för avgång!”, jublade Hilding Vilding och kände hur pruttbubblan växte i magen.

STARTSKOTT OCH STORPRUTT

Doktor Luffi nickade glatt. Nu hade syster Benita Maräng och flera andra tomtenissar kommit in i rummet. Tillsammans rullade de rymdraketerna mot startrampen. Och så ställde de en massa konstiga frågor: Använder ni några mediciner? När åt ni mat senast? Är ni allergiska mot någonting?

”Bara mot frågvisa tomtenissar”, svarade Hilding Vilding. ”Det är vi superjätte-allergiska mot.”

Maja-Fina-Stina kunde inte låta bli att fnissa. Det gjorde Hilding Vilding också och plötsligt skrattade även syster Benita Maräng, doktor Luffi och alla andra tomtenissar.

Nu kopplades deras raket till startrampen. Tomtenissarna arbetade med superjätte-stora maskiner som blinkade och pep. Där fanns datorskärmar, slangar och sladdar överallt. Och i taket hängde ett stort, lysande rymdskepp som skulle bogsera igång deras rymdraket.

Tomtenissarna hade förberett allt. På en datorskärm fanns en karta över hur de skulle resa.

”Kringeli-krokar så att man kan bli helt snurrig i bollen”, sa Hilding Vilding och pekade på kartan.

Och det var då som Maja-Fina-Stina förstod: Mitt i alla kringeli-krokar på kartan fanns en bild på hennes silverpeng. Tomtenissarna visste alltså var den fanns så nu var det bara att åka dit och hämta den.

”Klart för avgång”, hojtade Hilding Vilding. ”Astronaut-utrustning på!”

Maja-Fina-Stina och Hilding Vilding fick var sin liten lampa tejpad runt sina pekfingrar.

”Spårsatellit”, sa Hilding Vilding vant. ”Håller koll på blodet.”

Fixeli-fix-slangar kopplades till deras händer. De fick var sin mojsi-grejs runt sina armar och massor med små klisterlappar fästa på bröstet.

”Tickeli-tack-tickeli-tack”, sa Hilding Vilding och pekade på en datorskärm. Där kunde de se hur deras hjärtan slog. Tickeli-tack-tickeli-tack...

”Full-kontroll-tandtroll”, sa Hilding Vilding. ”Man får inte va’ dum för då kan man bli minior-spion...” Han blinkade mot Maja-Fina-Stina.

Så kom då det stora ögonblicket. Och precis som de astronauter som Maja-Fina-Stina hade sett på TV så fick hon och Hilding Vilding var sin mask över näsan och munnen.

”Fixeli-fix-luften kommer genom slangen där”, mumlade Hilding Vilding under sin mask. ”Och du kommer att behöva den.”

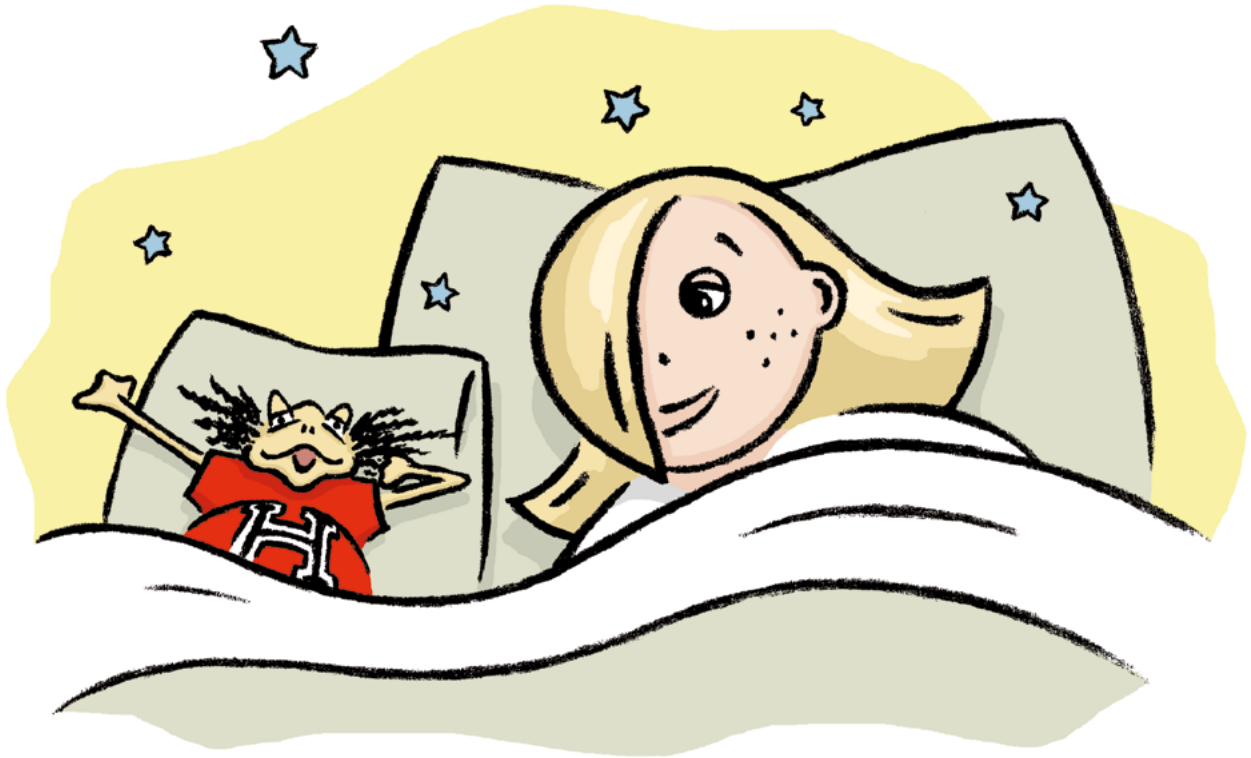
Hilding Vilding kände nämligen hur pruttbubblan bara växte och växte i hans mage. Till slut var den super-jätte-stor och plötsligt kom alla pruttar på en enda gång...

Just när rymdraketen startade så la sig Hilding Vildings prutt-dimma i tjocka ridåer runt startrampen. Och då förstod Maja-Fina-Stina varför de fick fixeli-fix-luft genom en slang. Det var det sista hon mindes. Sedan svävade hon tyst och stilla genom rymden på sitt allra första fixeli-fix-äventyr. Hilding Vilding höll henne hela tiden i handen.

UPPDRAGET SLUTFÖRT!

Maja-Fina-Stina tyckte att hon hörde syster Benita Marängs röst långt där borta. Hon öppnade ena ögat och såg att Hilding Vilding låg vaken bredvid henne i sängen. Rymdraketen var borta och det var lugnt och stilla.

”Ho-ho-ja-ja”, sa Hilding Vilding. Han gäspade stort och sträckte på sig.
”Det är jobbigt att vara på fixeli-fix-äventyr. Man blir trött. Super-jätte-trött. Men spännande var det.”

”Är fixeli-fix-äventyret över?”, frågade Maja-Fina-Stina.

”Jax-pax-öronvax! Klart det är”, svarade Hilding Vilding. ”Om du bara visste vilka storverk vi har uträttat!” Han sänkte rösten. ”Men det är så super-jätte-hemligt att vi inte ens vet om det själva.”

Maja-Fina-Stina tänkte så att det knakade. Hon kom ihåg alla tomtenissarna som hade jobbat med de stora maskinerna vid startrampen. Hon kom ihåg att de hade fått på sig sin astronaut-utrustning. Ja, och Hilding Vildings stor-prutt naturligtvis. Men, nej... därefter kom hon inte ihåg någonting alls. Så det måste verkligen ha varit ett super-jätte-hemligt fixeli-fix-äventyr. Precis som Hilding Vilding sa.

”Välj en hand”, sa syster Benita Maräng och höll fram sina stängda händer mot Maja-Fina-Stina.

Maja-Fina-Stina pekade på en av syster Benita Marängs händer. Och där låg den – hennes silverpeng som hon hade fått av morfar! Maja-Fina-Stina tittade med stora ögon på syster Benita Maräng. Och sedan på Hilding Vilding.

”Då lyckades vi alltså med uppdraget”, sa hon häpet.

”Klart vi gjorde”, svarade Hilding Vilding. ”Super-jätte-klart att vi gjorde! Vi är ju minior-spioner. På hemligt fixeli-fix-äventyr!”

Maja-Fina-Stina log brett och tog Hilding Vildings lilla hand i sin. Sedan sa de högt tillsammans med syster Benita Maräng:

”För livet är ju rabarber!”

- SLUT -

Vill du också bli minior-spion?
Glöm då inte bort det hemliga ordspråket:
"ATT SE MEN INTE SYNAS"

HILDING VILDING

Hilding Vilding är minior-spion och liten som en handflata. Han kan gömma sig nästan överallt och spionera på de stora människorna.

Den här dagen fick Hilding Vilding ett nytt spännande uppdrag. Det var hans kompis Maja-Fina-Stina som bad honom om hjälp. Hon hade fått en jättefin silverpeng av sin morfar och nu var den spårlöst försvunnen.

Allra längst inne i Hilding Vildings mage så började det knorra och väsnas och bubbla. Det brukar det göra i Hilding Vildings mage när någonting mysco är på gång. Det känns ungefär som en massa pruttar som vill ut. Och då vet Hilding Vilding att det är hans skyldighet att reda ut mysteriet. Det måste nämligen alla minior-spioner göra.

Hilding Vilding och Maja-Fina-Stina ger sig ut på ett hemligt fixeli-fix-äventyr tillsammans. De får hjälp av hundratals gröna tomtenissar som ser till att de kommer iväg i sin rymdraket. Tror du att de hittar Maja-Finas-Stinas silverpeng?